خطبه های نماز عید سعید فطر - 21 /مهر/ 1386

بسم اللّه الرّحمن الرّحیم

الحمدللّه الّذی خلق السّموات و الارض و جعل الظّلمات و النّور ثمّ الّذین کفروا بربّهم یعدلون. نحمده و نستعینه و نستغفره و نؤمن به و نتوکل علیه و نصلّی و نسلّم علی حبیبه و نجیبه و خیرته فی خلقه حافظ سرّه و مبلّغ رسالاته بشیر رحمته و نذیر نقمته سیّدنا و نبیّنا ابی القاسم المصطفی محمّد و علی اله الأطیبین الأطهرین سیّما بقیّة اللّه فی الأرضین و علی صحبه المنتجبین.

عید سعید فطر را به همه ی مسلمانان و مؤمنان روزه دار در سراسر جهان اسلام تبریك عرض میكنیم ؛ مخصوصاً به ملت مؤمن و عزیز ایران و به شما برادران و خواهران نمازگزار.

عید رمضان در حقیقت عید شكر است ؛ شكر به خاطر توفیق گذراندن دوران یك ماهه ی ضیافت الهی، شكر روزه داری، شكر توفیق عبادت و ذكر و خشوع و توسل به بارگاه كبریائی حضرت حق. حقیقتاً هم برای این شكر، انسان مؤمن باید عید بگیرد.

كارنامه ی بهره وری ملت عزیز ایران از این ماه - بر طبق اطلاعات موثقی كه در اختیار بنده است - كارنامه ای درخشان و برجسته است. ملت ما حقیقتاً از ماه مبارك رمضان بهره بردند ؛ همه ی قشرها، همه ی مجموعه های اجتماعی و سلائق مختلف و گرایشهای گوناگون و كسانی كه در زندگی معمولی شان، در رفتارشان، در لباسشان، در بعضی از خلقیاتشان با همدیگر تفاوتهائی دارند، همه آمده بودند. خدا را بر این نعمت بزرگ - كه نعمت ایمان و اقبال قلبی ملت مسلمان به دین و حقایق دینی و اسلامی است - باید خیلی شكر گذاشت. این یكی از برجستگیهای ملت ایران است. آنچه كه در وسائل تبلیغات جمعی و رسانه ها - مثل رادیو و تلویزیون و روزنامه ها - از دینداری مردم نشان داده میشود، بدون هیچ تردیدی یك بخش از هزاران بخش توجهات و توسلات مردم است. در این كشور بزرگ، در این همه شهر، در این همه روستا، در دهها هزار مسجد و حسینیه و مراكز گوناگون، این مردم، این جوانها، دختران و پسران در شبهای قدر و در ایام و لیالی دیگر این ماه جمع شدند، دست توسل دراز كردند، از خدای متعال خواستند، با خدا سخن گفتند و راز و نیاز كردند ؛ این خیلی ارزش بالائی است.

این ماه رمضان برای ما درسهائی دارد ؛ نه از قبیل درسهائی كه انسان از زبان معلم یا از روی كتاب فرا میگیرد، بلكه از قبیل درسهائی كه انسان در یك تمرین عملی، در یك كار دسته جمعی بزرگ فرا میگیرد. اولش همین درس ارتباط با خدا و حفظ پیوند قلبی با ذات احدیت و حضرت محبوب است. لذت این درس را چشیدید، دیدید كه چگونه میتوان آسان با خدای متعال تماس برقرار كرد. «و انّ الرّاحل الیك قریب المسافة و انّك لا تحتجب عن خلقك الّا ان یحجبهم الاعمال دونك» ؛ به خدا راه نزدیك است. این را در شب قدر دیدید ؛ در هنگام توسل و زیارت و دعا دیدید ؛ راز و نیاز كردید ؛ دل خودتان را برای خدای متعال به ارمغان بردید و محبت خودتان را با خدا محكم كردید. این لذت بزرگ را برای خودتان نگه دارید. این رابطه را نگذارید قطع شود. این، درس اول.

یك درس دیگر گرد آمدن همه ی سلائق گوناگون یك ملت بر گرد محور دین و توحید است. اینكه میگوئیم اتحاد ملی، اینكه میگوئیم ملت ایران یكپارچه است، این اتحاد، این یكپارچگی بی ریشه نیست، فقط به خاطر یك توصیه و یك دستور و فرمان نیست ؛ عقبه ی این اتحاد همین ایمان دینی است. دین است، اعتقاد است كه همه ی ما را به

سمت يك مركز ميكشاند ؛ آن مركز توجه به ذات اقدس باري تعالي است. اين مايه ي اتحادملي ماست ؛ دلها را به هم نزديك ميكند، نرم ميكند. در نماز جماعت، در نماز جمعه، در مراسم احياء و قرآن سر گرفتن و دعا و تضرع، بغل دستي شما هر كه ميخواهد باشد ؛ از هر سليقه اي، از هر گروه اجتماعي اي، با هر ريخت و قيافه اي، برادر شماست ؛ همراه شماست ؛ همراز شماست در پيشگاه ذات مقدس پروردگار. اين ارتباط قلبي را حفظ كنيد ؛ اين هم درس ديگر است.

يك درس ديگر مسئله ي سخت گرفتن بر خود و انفاق به ديگران است. اين گرسنگي كشيدن، تشنگي كشيدن، روزه ي از اذان صبح تا اذان مغرب، اين سخت گرفتن بر خود است. بسياري از مردم ما به خودشان با روزه گيري سخت گرفتند و به ديگران انواع و اقسام انفاق را كردند. انسان چقدر لذت ميبرد كه مي بيند در شب ولادت امام مجتبي (عليه الصّلاة و السّلام) در نيمه ي ماه رمضان، بالاي سر يك نانوائي تابلو زده اند كه امشب به عشق امام حسن، نان از اين نانوائي صلواتي است ؛ هر كه ميخواهد بيايد نان ببرد. اين انفاقهائي كه در افطارها - افطارهاي بي نام و نشان، افطارهاي در مساجد - به وسيله ي همينگونه كارهاي ابتكاري مردم ما دادند، اين يك درس ديگر است، يك تمرين ديگر است. بر خود سخت بگيريم، به ديگران انفاق كنيم. من روي اين نكته اندكي درنگ بكنم ؛ چون يكي از مسائل مهم كشور و اجتماع ما اين است.

ما مردم مسرفي هستيم ؛ ما اسراف ميكنيم ؛ اسراف در آب، اسراف در نان، اسراف در وسائل گوناگون و تنقلات، اسراف در بنزين. كشوري كه توليد كننده ي نفت است، وارد كننده ي فرآورده ي نفت - بنزين - است! اين تعجب آور نيست؟! هر سال ميلياردها بدهيم بنزين وارد كنيم يا چيزهاي ديگري وارد كنيم براي اينكه بخشي از جمعيت و ملت ما دلشان ميخواهد ريخت و پاش كنند! اين درست است؟! ما ملت، به عنوان يك عيب ملي به اين نگاه كنيم. اسراف بد است ؛ حتي در انفاق راه خدا هم ميگويند. خداي متعال در قرآن به پيغمبرش ميفرمايد: «لا تجعل يدك مغلولة الي عنقك و لا تبسطها كل البسط» ؛ در انفاق براي خدا هم اينجوري عمل كن. افراط و تفريط نكنيد. ميانه روي ؛ ميانه روي در خرج كردن. اين را بايد ما به صورت يك فرهنگ ملي در بياوريم. قرآن ميفرمايد: «و الّذين اذا انفقوا» ؛ كساني كه وقتي ميخواهند خرج كنند، «لم يسرفوا و لم يقتروا» ؛ نه اسراف ميكنند - زياده روي ميكنند - نه تنگ ميگيرند و با فشار بر خودشان، زندگي ميكنند ؛ نه، اسلام اين را هم توصيه نميكند. اسلام نميگويد كه مردم بايستي با رياضت و زهد آنچناني زندگي كنند ؛ نه، معمولي زندگي كنند، متوسط زندگي كنند. اينكه مي بينيد بعضي از فضولهاي خارجي، دولتهاي خارجي، دائم و دم به ساعت، چندين سال است كه ملت ما را تهديد ميكنند كه تحريم ميكنيم، تحريم ميكنيم، تحريم ميكنيم - بارها هم تحريم كرده اند - به خاطر اين است كه چشم اميدشان به همين خصوصيت منفي ماست. ما اگر آدمهاي اهل اسراف و ولنگاري در خرج باشيم، ممكن است تحريم براي آدم مسرف و ولنگار سخت تمام بشود ؛ اما ملتي كه نه، حساب كار خودش را دارد، حساب دخل و خرج خود را دارد، حساب مصلحت خود را دارد، زياده روي نميكند، اسراف نميكند. خوب، تحريم كنند. بر يك چنين ملتي از تحريم ضرري وارد نميشود. اين نكته را از ماه رمضان به ياد نگه داريم و ان شاءاللّه عمل كنيم.

بسم اللّه الرّحمن الرّحيم.

والعصر. انّ الانسان لفي خسر. الا الّذين امنوا و عملوا الصّالحات و تواصوا بالحق و تواصوا بالصّبر.

خطبه ي دوم

بسم اللّه الرّحمن الرّحيم

الحمدللّه ربّ العالمين و الصّلاة و السّلام على سيّدنا و نبيّنا أبى القاسم محمّد و على اله الأطيبين الأطهرين سيّما علىّ أميرالمؤمنين و الصّديقة الطّاهرة و الحسن و الحسين سيّدى شباب أهل الجنّة و علىّ بن الحسين زين العابدين و محمّدبن علىّ باقر علم النبيّين و جعغربن محمد الصّادق و موسى بن جعفر الكاظم و علىّ بن موسى الرّضا و محمّدبن على الجواد و على بن محمّد الهادى و الحسن بن علىّ الزّكىّ العسكرىّ و الخلف القائم المهدى حججك على عبادك و امنائك فى بلادك و صلّ على أئمّة المسلمين و حماة المستضعفين و هداة المؤمنين. أوصيكم عباداللّه بتقوى اللّه.

اولين مطلبى كه در خطبه ى دوم بايد عرض كنم، سپاس فراوان از ملت ايران به خاطر راهپيمائى روز قدس است. حقيقتاً بايد گفت: درود بر ملت ايران! عظمت ملى خود را، عظمت جايگاه اسلامى خود را، عزت خود را به دنيا نشان داديد. نقش اين راهپيمائيها بسيار زياد است. استعمارگران از وقتى فلسطين را اشغال كردند، هدفشان اين بود كه نام و ياد فلسطين را به فراموشى بسپرند ؛ اصلاً مردم دنيا و نسلهاى بعدى فراموش كنند كه روزى يك سرزمينى در دنيا بوده است، يك كشورى بوده است به اسم فلسطين ؛ هدفشان اين بود. بعد كه نتوانستند و اين قيام عظيم ملت فلسطين - چه در انتفاضه ى اول و چه در انتفاضه ى مسجدالأقصى - بار ديگر اين شعله را در دنيا برافروخته كرد و دلهاى ملتها و آحاد مردم و منصفان عالم را به خود متوجه كرد، راه علاج را اين دانستند كه مجموعه ى عرب فلسطينى را در گوشه اى از اين سرزمين، در واقع زندانى كنند ؛ محصور كنند و كشور آبادِ پرنعمت فلسطين و منطقه ى حساس فلسطين را به طور خالص در اختيار صهيونيستها و با هويت صهيونيستى نگه دارند و عربها را به طرف غزه و ساحل غربى برانند.

امروز هم وقتى به رفتار صهيونيستها نگاه كنيد، مى بينيد هدفشان اين است كه هر چه ميتوانند، اين انگيزه هاى ايستادگى و استقامت را در مردم فلسطين نابود كنند ؛ همه ى كارهاشان با اين سياست است: انگيزه ى مقاومت از بين برود. ولى مردم فلسطين ايستاده اند. اولاً مبارزه را رها نكردند، ثانياً دولتى را با آراء خودشان سر كار آوردند كه اين دولت، شعارش ايستادگى و مقاومت و مبارزه ى با اشغالگران است و با همه ى فشارهائى هم كه در اين يكى دو سال اخير بر اين دولت و مردم آن منطقه وارد كردند، اينها محكم ايستاده اند ؛ دارند مقاومت ميكنند. ولى يك ملتِ تنها، منزوى در يك گوشه، بدون دسترسى به هيچ نقطه اى از نقاط عالم، غير از اميد به خدا بايد دلخوشيهائى داشته باشد. اين شعار عظيم ملتهاى مسلمان به نفع فلسطين، به آنها روحيه ميدهد ؛ دلهاى آنها را براى استقامت بيشتر آماده ميكند، علاوه بر اينكه افكار عمومى دنيا را به حقانيت داعيه ى فلسطين آشنا ميكند.

ملت ايران، با اين راهپيمائى به جمهورى اسلامى آبرو دادند ؛ به ايران و ايرانى آبرو دادند و نشان دادند كه همچنان در صف مقدم دفاع از حق بزرگ امت اسلامى نسبت به كشور فلسطين و ملت فلسطين قرار دارند. اين بسيار با ارزش بود.

در همين زمينه ى مسائل فلسطين، امروز تلاش ميشود كه باز به نحوى به نام صلح، تحميل ديگرى بر مردم فلسطين بكنند. تا حالا هر چه اجتماع به نام صلح تشكيل شده است، نتيجه، عليه مردم فلسطين و به ضرر آنها بوده است. باز امريكائيها يك كنفرانس ديگرى را پيشقدم شدند، ملت فلسطين رد كردند. اين كنفرانسى كه اسمش را كنفرانس پائيزى گذاشتند، فلسطينيها رد كردند. وقتى فلسطينى يك عملى را، يك حركتى را كه به نام او از سوى جمعى تشكيل ميشود - دولتهاى ديگر - رد ميكند، چگونه ميتوانند اين اجتماع و اين كنفرانس را قبول كنند. وقتى اين كنفرانس را خدعه ميدانند، ديگران هم بايد خدعه بدانند. اين تحركات در حقيقت ابتكارهاى رژيم ايالات متحده ى

امریکا برای نجات صهیونیستهاست. صهیونیستها که دولتشان، ارتششان، آن تودهنی محکم را سال گذشته از حزب اللّه شجاع از جان گذشته ی لبنان خورد و اینجور در مقابل دیوار «نه»ی بلند دولت فلسطینی - دولت حماس - قرارگرفته و آنجور تضعیف و تحقیر شده است، او را میخواهند نجات بدهند. آن وقت فلسطینی را در مقابل فلسطینی قرار میدهند. و من اگر یك پیام به برادران فلسطینی داشته باشم، آن یك کلمه، این است که بگویم: برادران! در مقابل هم قرار نگیرید. دشمن در خانه ی شماست. دشمن در میان شما فتنه انگیزی میکند. فلسطین را مردم فلسطین باید نجات بدهند، امت اسلامی هم باید پشتیبانی بکند. امت فلسطین، مردم فلسطین، کنار هم قرار بگیرند.

مسئله ی فلسطین یك مسئله است. مسئله عراق، مسئله ی دیگر دنیای اسلام است. دل ما برای عراق خون است. این تروریسم کور در واقع حمایت شده و تأیید شده ی از سوی دشمنان ملت عراق، روز ملت عراق را سیاه کرده. اینجا هم تقصیر اول به عهده ی اشغالگران است. خودشان امنیت را برقرار نمیکنند ؛ یا نمیتوانند، یا نمیخواهند. به دولت مردمی هم این امکان را نمیدهند که ابتکارات امنیتی را خود او به دست بگیرد و خود او کار کند. آنها مقصرند. امروز هر فاجعه ای در عراق اتفاق بیفتد - فاجعه ی انسانی، فاجعه ی عمرانی، فاجعه ی سیاسی - مقصر اول و مسئول اول، اشغالگرانند ؛ یعنی در درجه ی اول امریکا و بعد هم بقیه ی همپیمانانی که در عراق مشغول اشغال نظامی هستند، مسؤولند.

پروردگارا! امت اسلامی را از شر دشمنانش نجات بده. پروردگارا! ملتها و دولتهای اسلامی را بیدار کن ؛ به آنها قدرت ببخش. پروردگارا! ما را به آنچه که رضای تو در آن است، هدایت و راهنمائی بفرما ؛ ما را بر انجام دادن آن، توفیق عنایت کن. پروردگارا! ارواح مطهره ی شهدای اسلام و شهدای عزیز جمهوری اسلامی و جنگ تحمیلی و روح مطهر امام را با اولیائت محشور کن. پروردگارا! دعای حضرت بقیة اللّه (ارواحنا فداه) را در حق ما مستجاب کن و سلام ما را در این روز عید به حضور آن بزرگوار برسان.

والسّلام علیکم و رحمةاللّه و برکاته

بسم اللّه الرّحمن الرّحیم

انّا أعطیناك الکوثر. فصلّ لربّك وانحر. انّ شانئك هو الأبتر.